

РЕШЕНИЕ

№ 7553

гр. София, 14.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 1 състав, в публично заседание на 26.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радостин Радков

като разгледа дело номер **4757** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/:

Образувано е по жалба на В. Ж. И., срещу Принудителна административна мярка /ПAM/ по чл. 171, т. 5, б. "б" от ЗДвП, "преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик", приложена на 07.05.2021 г. от Л. М. – инспектор „контролиране на паркирането“, сектор „Контрол паркиране“ в [фирма] /ЦГМ/, по отношение на лек автомобил „Волво“ с рег. [рег.номер на МПС] . В жалбата се твърди, че оспорената заповед за прилагане на ПAM е незаконосъобразна и неправилна. Навеждат се твърдения, че приложената ПAM противоречи с целта на закона и са налице противоречия по отношение на твърдяното нарушение. В съдебно заседание на 17.09.2021 г., жалбоподателят се явява лично, моли се съдът да уважи жалбата и да се отмени оспорената заповед. Прави възражение за липса на основания за присъждане на разноски на ответника.

Ответникът – Л. М. – инспектор контролиране на паркирането в ЦГМ, не се явява, представлява се от адв. Г.. Счита жалбата за неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на разноски.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Видно от Констативен протокол /КП/ № 93/117, на 07.05.2021 г., в 10.05 ч., инспектор Л. М. е разпоредил ПAM – принудително преместване на ППС Волво, с рег. [рег.номер на МПС] , паркирано в нарушение на чл. 98, ал. 1, т. 1 от ЗДвП на ул. Г.,

кръстовище с ул. Съвет на Европа, [населено място].

Видно от доказателствата по делото, лекият автомобил е репатриран със специализиран автомобил за принудително преместване № 93 на същата дата на специализиран паркинг "С".

В съдебно заседание е разпитан свидетелят С. Г. – служител в ЦГМ. От разпита се установява, че Г. е шофьор на процесната платформа, репатрирала автомобила, който е бил паркиран на кръстовище. От ляво на автомобила имало зелени площи и нерегламентиран паркинг.

Към административната преписка са приложени АУАН № 000070/07.05.2021 г., съставен от инспектор при ЦГМ, Отчет за принудително преместване на ППС за дата 07.05.2021 г., Протокол за принудително преместване на ППС № 37182/07.05.2021 г., Протокол на екипите за принудително преместени ППС със специализиран автомобил № 93 от дата 07.05.2021 г., снимков материал от репатрирането на МПС, Инструкция за работа с таблетна система на инспектори сектор „КП и ПП“ – 15.10.2020 г., Инструкция за работа на лицата на длъжност „Инспектор контрол паркиране“, Длъжностна характеристика, Допълнително споразумение № РД-12-2П-81/22.10.2020 г., заповед № СОА21-РД-95-62/11.03.2021 г. на кмета на СО, заповед № РД-09-20/10.02.2021 г. на изп. директор на ЦГМ, определяща компетентните служители да налагат ПАМ и списък на запозналите се с нея лица.

С жалба с вх. № СОА21-ГР94-2464/10.05.2021 г., В. Ж. И. е оспорила пред АССГ процесната ПАМ, като жалбата е входирана чрез административния орган.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата, същата е в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е процесуално ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

В настоящото производство и съгласно чл. 168, ал. 1 във вр. чл. 146 от АПК, съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като преценя дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му. Обжалваната ПАМ е приложена от компетентен административен орган – инспектор „контролиране на паркирането“, сектор „Контрол паркиране“ в [фирма], който е надлежно оправомощен да прилага ПАМ по ЗДВП, съгласно заповед № РД-09-20/10.02.2021 г. на изп. директор на ЦГМ и заповед № СОА21-РД-95-62/11.03.2021 г. на кмета на СО. Разпореждането за преместване на автомобила е дадено устно. По аргумент от чл. 172, ал. 1 от ЗДВП, не е задължителна писмената форма за мярката по чл. 171, т. 5, б. „б“ от ЗДВП, като прилагането ѝ по същество представлява властническо волеизявление на административния орган, осъществено чрез действие. ПАМ са форма на изпълнителна дейност, чрез която се дава легален израз на държавната принуда, упражнявана в предвидените от закона случаи. По своята правна същност те са актове на държавно управление от категорията на индивидуалните административни актове и следва да бъдат подчинени на принципа на законност, както по отношение на издаването им, така и по отношение на изпълнението им. Спазването на изискванията за законност при издаване на акта е гаранция за законосъобразността на самата мярка. Принудителните мерки трябва да бъдат прилагани само в изрично и точно изброени в

закон или указ случаи, компетентният орган не може да ги налага произволно; те трябва да са точно посочени в правната норма и да се прилагат по реда и начина, предвидени там; като издаването им трябва да е в съответствие с целта на закона, по който са предвидени (А.: чл. 22 и чл. 23 ЗАНН). Самите материалноправни норми, с които се предвиждат такива мерки, подлежат на стриктно и ограничително тълкуване, доколкото визиратите в хипотезиса им предпоставки са с изключителен характер и прилагането им засяга директно и безусловно правната сфера на адресата. В този аспект е недопустимо прилагането на ПАМ на основание, което не е изрично уредено в закона, респ. при липса на всички нормативноустановени за това условия.

С оспорената ПАМ, на 07.05.2021 г. е разпоредено принудително преместване на ППС Волво, с рег. [рег.номер на МПС] , паркирано в нарушение на чл. 98, ал. 1, т. 1 от ЗДвП на ул. Г., кръстовище с ул. Съвет на Европа, [населено място]. В разпоредбата на чл. 171, т. 5 от ЗДвП, са изброени случаите, при които може да се наложи ПАМ - преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач, а именно когато превозното средство е: б. „а“ паркирано правилно, но обстоятелствата налагат неговото преместване; за новото местоположение на превозното средство се уведомява районното полицейско управление, а разходите, направени във връзка с преместването на превозното средство, са за сметка на лицето или организацията, поискала преместването; б. „б“ паркирано в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство, както и когато създава опасност или прави невъзможно преминаването на другите участници в движението; в този случай лицата по чл. 168 уведомяват районното полицейско управление, от територията на което е преместен автомобилът, за новото местоположение на превозното средство; разходите, направени във връзка с преместването на превозното средство, са за сметка на собственика на превозното средство, което може да бъде задържано до заплащане на тези разходи, а таксата за отговорното пазене на преместения автомобил се начислява от момента на уведомяването на районното полицейско управление; б. „в“ без табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места, или са изминали 30 дни от отнемане или връщане на свидетелството за регистрация на пътното превозно средство в Министерството на вътрешните работи. В настоящият случай, липсва индивидуализация на това, коя от хипотезите е била налице при прилагането на ПАМ. Логически може да се стигне до извод, че не са били налице хипотезите на б. „а“ и б. „в“, тъй като от констативния протокол се установява, че автомобилът е паркиран в нарушение на чл. 98, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, както и че е притежавал регистрационни табели, поставени на определените за това места. Т.е. оспорената ПАМ е такава чл. 171, т. 5, б. "б" от ЗДвП - преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач, когато превозното средство е паркирано в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство, както и когато създава опасност или прави невъзможно преминаването на другите участници в движението. Правното основание за прилагане на процесната ПАМ, съдържащо се в КП № 93/117, на 07.05.2021 г., е разпоредбата на чл. 98, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, съгласно която престоят и паркирането са забранени на място, където превозното средство създава опасност или е пречка за движението или закрива от другите участници в движението пътен

знак или сигнал. Нарушението на тази норма обаче предполага ангажиране на административнонаказателната отговорност на нарушителите, тъй като никъде не се съдържат указания и за кумулативно налагане на административна мярка от вида на принудителните. Поради липсата на конкретно посочване, действително за адресата на ПАМ, а също така и за съда, остава неясно коя от трите хипотези на чл. 171, т. 5, б. "б" от ЗДвП е приета от органа за изпълнена, за да бъде разпоредено принудителното преместване на паркирано ППС без знанието и съгласието на неговия собственик. В процесния случай не се съдържат данни за това да е била налице първата хипотеза на чл. 171, т. 5, б. "б" от ЗДвП - когато превозното средство е паркирано в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство, то остават последните две - когато превозното средство е паркирано по начин, който създава опасност за другите участници в движението или прави невъзможно тяхното преминаване.

Констатациите в АУАН № 000070/07.05.2021 г., съставен от инспектор при ЦГМ, независимо че е изготвен в друго производство, са доказателство за наличието на нарушението за което е издадено устно разпореждане, тъй като при липса на изискване за писмена форма на акта за налагане на принудителна административна мярка, нарушението може да се доказва с всякакви доказателствени средства. Видно АУАН, същият се съставен за извършено нарушение по чл. 98, ал. 1, т. 6 от ЗДвП. Съгласно цитираната разпоредба, престоят и паркирането са забранени на кръстовище и на по-малко от 5 метра от тях.

Съгласно нормата на чл. 170, ал. 1 от АПК доказателствената тежест за фактическите основания, въз основа на които е издаден административният акт, е на административния орган. От съвкупният анализ на събраните по делото доказателства, представени с административната преписка в изпълнение на направеното от съда разпределение на доказателствената тежест, настоящата инстанция намира, че по делото административният орган не е извършил пълно доказване на фактическите основания - паркирането на превозното средство по начин, който създава опасност за другите участници в движението или прави невъзможно преминаването им. В конкретния случай е нарушено съществено правото на защита на оспорващия, тъй като в протокола, съставен от ответната страна, е посочено, че автомобилът е паркиран в нарушение на чл. 98, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, без да е конкретизирана хипотезата. Анализирайки подробно същността на ПАМ от гледна точка на теорията и съдебната практика, правните норми, предвиждащи налагане на ПАМ се прилагат стриктно и при ограничително тълкуване. В процесния случай не е налице нито една от предвидените в разпоредбата материалноправни предпоставки за налагане на ПАМ. Предвид обстоятелството, че принудителната мярка по чл. 171, т. 5, б. "б" от ЗДвП, свързана с репатриране на автомобил, е неформална по характера си, преценката за законосъобразност на акта следва да почива на база на събраните по делото доказателства. В случая, от доказателствата по делото е безспорно, че жалбоподателката е паркирала управлявания от нея автомобил в зоната на кръстовището и че репатрираното МПС е паркирано в нарушение на чл. 98, ал. 1, т. 1 ЗДвП. Съгласно цитираната разпоредба престоят и паркирането са забранени на място, където превозното средство създава опасност или е пречка за движението, или закрива от другите участници в движението пътен знак или сигнал. От разпита на свидетеля Г. се установява, че автомобилът е паркиран на кръстовище, не закрива

знаци и видимост. От снимковия материал по делото е видно, че автомобилът е позициониран плътно до бордюр на тротоар, пред него в колона е имало и други спрели ППС. До този автомобил е имало и друг спрял лек автомобил, който е на тротоара и в част от зелена площ. Липсва знак "Спирането забранено", няма и забранителна пътна маркировка. Пътен знак Б1 – „Пропусни движещите се по пътя с предимство“ ясно се вижда на снимките, той е високо вдигнат на метален пилон, не се закрива от автомобила, а и автомобилът е след него. Видно от разположението на автомобила на снимковия материал, съществува достатъчно място за преминаване на други ППС по пътното платно, не създава пречка на съществуващите на кръстовището пътни елементи, липсва дори посочване, че начинът, по който автомобилът е паркиран, е създавал опасност за другите участници в движението, включително и пешеходци или е правел тяхното преминаване невъзможно. Ето защо, само по себе си нарушението на чл. 98, ал. 1, т. 1 ЗДвП не значи автоматично изпълнение и на предпоставките на чл. 171, т. 5, б. "б" ЗДвП (в този смисъл Решение № 4451 от 4.04.2018 г. по АД № 12639/2016 г. на ВАС, Седмо отделение).

Именно тук следва да се посочи, че нарушаването на правилата за движение по пътищата, в това число и за паркиране, не означават непременно създаване на опасност за останалите участници в движението или невъзможност, както изрично посочва законодателя, за тяхното преминаване. Т. е. безспорно предпоставка за ангажиране на административнонаказателната отговорност на нарушителя, каквато в случая е ангажирана, но не непременно и за засягане правото му на неприкосновеност върху собствеността. Противното би означавало, всяко нарушение на правилата за движение по пътищата да дава правно основание на службите за контрол да прилагат принудителната административна мярка преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик. Не такава е обаче целта на закона, което ясно проличава от дадената от законодателя правна формулировка. В противен случай не би имало смисъл да се съдържат тези две хипотези – създава опасност за другите участници в движението или прави невъзможно тяхното преминаване, а единствено при нарушаване на правилата за движение по пътищата.

Ето защо процесната ПАМ по чл. 171, т. 5, б. "б" от ЗДвП, "преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик", приложена на 07.05.2021 г. от Л. М. – инспектор „кп“, сектор „кп“ в „ЦГМ“, по отношение на лек автомобил „Волво“ с рег. [рег.номер на МПС] ., се явява незаконосъобразна, постановена при неправилно приложение на материалния закон и като такава следва да бъде отменена, а жалбата срещу нея следва да бъде уважена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд- София град, Трето отделение, 1-ви състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ като НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНА по жалба на В. Ж. И., Принудителна административна мярка по чл. 171, т. 5, б. "б" от ЗДвП, "преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик", приложена на 07.05.2021 г. от Л. М. – инспектор „контролиране на паркирането“, сектор „Контрол паркиране“ в [фирма] по отношение на лек автомобил „Волво“ с рег. [рег.номер на МПС] .

Решението е окончателно.

СЪДИЯ:

